

Mál nr. 340/2024

Nafn málskotsaðila (M)

Nafn varnaraðila (V)

Heiti vátryggingar: Slysatrygging launþega.

Gildissvið vátryggingarskilmála. Matsfrestur.

Gögn.

1. Málskot móttakið 10. september 2024, ásamt fylgiskjöllum.
2. Athugasemdir V, dags 14. október 2024, ásamt fylgiskjöllum.

Málsatvik.

Mál þetta má rekja til vinnuslyss sem M varð fyrir 4. apríl 2020. Í gögnum málsins er ekki að finna frekari umfjöllun um slysið, einungis sagt í málskoti að tjónið hafi verið tilkynnt V skriflega 4. júní 2020. Þá segir m.a. í málskoti að M hafi verið undir læknishendi árið 2023. Hafi hún farið í segulómun á baki 6. mars 2023 og í aðgerð hjá bæklunarlækni 26. apríl 2023. Hafi sú aðgerð ekki dugað til þess að hægt væri að meta tjónið og hafi M farið í aðra aðgerð 10. apríl 2024. Þá liggja fyrir upplýsingar frá V þess efnis að tiltekinn læknir hafi 21. mars 2022 talið að ekki væri tímabært að meta afleiðingar slyssins. Ekki er að finna neinar aðrar heilsufarslegar upplýsingar í gögnum málsins.

V upplýsti í tölvubréfi, dags. 20. ágúst 2024, að félagið telji að matsfrestur sé liðinn í málinu og því muni það ekki greiða fyrir matsgerð. Bendir V einnig á að M hafi notið aðstoðar lögmanns sem ekki hafi farið fram á framlengdan matsfrest.

Í málskoti byggir M m.a. á því að b- og c-liðir 4. mgr. 12. gr. skilmála fyrir slysatryggingu launþega hjá V standist ekki lög. Er í því sambandi bent á að stöðugleikapunktur hafi ekki verið náð fyrr en meira en þremur árum eftir slysdag.

V byggir á því að M eigi ekki rétt á bótum úr slysatryggingu launþega. Í athugasemdum til nefndarinnar frá V, dags. 14. október 2024, er m.a. byggt á því, með vísan í b- og c-liði greinar 12.4 í skilmálum fyrir slysatryggingu launþega, að þar sem afleiðingar slyss M voru ekki metnar innan þriggja ára frá slysdegi eigi hún ekki lengur rétt til bóta úr tryggingunni. Mótmælir V m.a. þeirri fullyrðingu M að þessi tilteknu ákvæði í skilmálum samræmist ekki lögum. Í því sambandi bendir V m.a. á Hrd. í máli nr. 604/2017 og úrskurð nefndarinnar í máli nr. 14/2022. Þá liggja ekki fyrir samþykki V þess eðlis að félagið muni ekki bera fyrir sig skilmálaákvæðin enda hafi ekki verið farið fram á neitt slíkt af hálfu M. Telur V sig því hafa verið í fullum rétti að bera framangreind ákvæði fyrir sig gagnvart M.

Álit.

Í þessu máli liggur fyrir að lögmaður M óskaði eftir því í tölvubréfi, dags. 16. ágúst 2024, að V samþykkti að tilteknir matsmenn yrðu fengnir til að meta afleiðingar vinnuslyss sem M varð fyrir 4. apríl 2020. Þá voru liðin rúmlega fjögur ár frá slysdegi. V hafnaði því að meta afleiðingar slyssins og vísaði í því sambandi í ákvæði í b- og c-liðum greinar 12.4 í skilmálum félagsins fyrir slysatryggingu launþega, en þar segir eftirfarandi: „b) Varanlegt heilsutjón skal meta í fyrsta lagi einu ári eftir slysið með hliðsjón af ástandi slasaða þá. Telji slasaði eða félagið, að heilsufar sé ekki orðið stöðugt getur hvor aðili um sig krafist þess að endanlegu mati verði frestað, þó ekki lengur en í þrjú ár frá slysdegi. c) Þótt gera megi ráð fyrir að ástand hins slasaða kunni að breytast, skal undantekningarlaust framkvæma mat á heilsutjóni í síðasta lagi þremur árum eftir slysið. Í þessu tilfelli ber að meta tjónið eins og gera má ráð fyrir að það verði endanlegt. Ef líkur eru til að ástand hins slasaða megi bæta með lækni meðferð eða þjálfun og hann veigrar sér við án gilda ástæðna að gagnast undir slíka meðferð, ber samt sem áður við ákvörðun miskastigs að taka tillit til hugsanlegs bata, sem slík meðferð kynni að hafa í för með sér.“ Þá vísar V m.a. einnig í Hrd. í máli nr. 604/2017 máli sínu til stuðnings. Í því máli deildu aðilar um það hvort A gæti krafist frekari bóta úr slysatryggingu sem hún hafði hjá V hf. Taldi dómurinn óumdeilt að A ætti rétt til bóta samkvæmt skilmálum tryggingarinnar, en V hf. byggði á því að mat dómkvadds manns, sem A reisti kröfu sína á, hefði farið fram eftir að þrjú ár voru liðin frá slysdegi og væri A því bundin við mat sem aðilar öfluðu

sameiginlega á grundvelli skilmála tryggingarinnar. Taldi dómurinn að orðalag skilmála slysaftryggingar A hjá V hf. væri fortakslaust um að framkvæma bæri örorkumat innan þriggja ára frá tjónsatburði og gildi þá einu þótt afleiðingar slyss væru ekki að fullu komnar fram innan þess tíma. Þá féllst dómurinn ekki á að A væri óbundin af ákvæðum slysaftryggingarinnar á grundvelli 36. gr. og 36. gr. b. laga nr. 7/1936 um samningsgerð, umboð og ógilda löggæringa. Loks var ekki talið að fyrirvari sem A gerði við bótauppgjör á grundvelli matsgerðar sem aðilar öfluðu sameiginlega yrði túlkaður á þann veg að samkomulag hefði legið fyrir um að víkja frá tímamarki slysaftryggingarinnar samkvæmt framangreindu. Var V hf. því sýknað af kröfu A.

Með sama hætti og gildi í framangreindum dómi Hæstaréttar varðar ágreiningur aðila í þessu máli nr. 340/2024 túlkun tiltekins ákvæðis í vátryggingarskilmálum. Í báðum tilvikum er því í raun um að ræða efnislega sambærilegt ákvæði. Það er því niðurstaða nefndarinnar, m.a. með vísan í niðurstöðuna í Hrd. í máli nr. 604/2017, að ekki verði fallist á þá kröfu M, að staðfest verði að hún eigi bótarétt úr slysaftryggingu launþega hjá V.

Niðurstaða.

M á ekki rétt á bótum úr slysaftryggingu launþega hjá V vegna vinnuslyss 4. apríl 2020.

Reykjavík, 24. febrúar 2025.
rafræn undirskrift

Guðmundur Sigurðsson

Heiða Óskarsdóttir

Hildigunnur Hafsteinsdóttir